

Gevlucht in een droom.

Voorwoord.

Mag ik me even voorstellen.

Mijn naam is Fia Busschers en ik ben 53 jaar.

Ik ben moeder van 6 kinderen en getrouwd met Edwin Busschers.

Vroeger schreef ik al kinderverhalen, maar had er nooit iets mee gedaan.

Na jaren ben ik weer begonnen met schrijven en kreeg te horen op de school van onze dochter, dat ik er eens iets mee moet gaan doen.

Dit verhaal ben ik zomaar begonnen.

Naarmate het vorderde, was het geen verhaal meer, maar een boek.

Ik ben een fantasie verhaal gaan schrijven, omdat ik zelf van fantasie verhalen hou.

Ik wilde ook een verhaal schrijven, wanneer iemand het zou lezen, ook direct voor zich zag waarover het ging.

En ik denk dat me dat aardig is gelukt.

Natuurlijk wil ik iedereen bedanken die al die tijd achter mij hebben gestaan.

Ten eerste mijn man Edwin Busschers, die mij ook heeft geholpen dit boek te realiseren.

Ten tweede onze dochter Demelza Busschers, die altijd mijn kinderverhalen vol enthousiasme las en nog leest.

Dan wil ik ook nog de volgende personen bedanken die mijn verhaal hebben angehoord, om daarna hun reactie hier op te geven:

Mijn schoondochter Nathalie Langenhuizen,

Mijn vriendin Geertje de Vries.

Mijn buurvrouw Silvia Hurenkamp.

Zij hebben mij volledig gesteund om door te gaan met dit boek.

En als laatste wil ik mijn dank betuigen naar mijn schoondochter Melissa van de Ruit-Neef, die de fouten en dergelijke heeft verbeterd.

Proloog.

Kennismaking met Thomas en Madelin.

“Thomas, Thomas, waar ben je?”

Ik zit verstopt in de boomgaard te wachten tot Madelin mij vindt.

Madelin het meisje waar ik verliefd op ben geworden, nadat ik haar had gered uit de rivier.

Zij is nu twaalf jaar en ik ben zestien.

Ik hou mijn adem in, bang dat ze me zal horen.

Nog even dan komt ze dichterbij en dan kan ik haar pakken.

Zachtjes hoor ik verdorde takken kraken en weet dat zij nu heel dicht bij is.

Dan ineens spring ik te voorschijn en spring boven op het mooiste meisje van de wereld.

Met een plof vallen we op de grond en ik zit lachend boven op haar.

“Dat had je niet verwacht hé”, grinnik ik.

Madelin ligt te hijgen en kijkt me met haar mooie ogen aan.

“Ach Thomas, ik kon je op een meter afstand ruiken.

Je stinkt nog steeds naar de paardenstallen van je ouders.

Ik wist dat je me voor de gek hield.”

Zachtjes probeert ze mij van haar af te duwen.

Maar ik ben groter en sterker en houdt haar stevig vast, mijn handen drukken haar armen tegen de grond, terwijl mijn knieën zich steviger op de grond zetten.

Langzaam laat ik mijn hoofd zakken tot ik dicht bij haar gezicht ben.

Ik verdrink bijna in haar ogen en haar nog jonge ongepaste lippen nodigen mij uit om ze aan te raken.

Zachtjes druk ik een kus op haar lippen.

Er komt een lichte bloes over haar wangen.

“Thomas, wat doe je nu?” vraagt ze mij.

Ze is nog zo jong, maar ik weet nu al dat ik van haar hou.

“Madelin, ik hou van je en later als jij volwassen bent, dan gaan wij trouwen.”

Verbaasd kijkt ze me aan en schiet dan in de lach.

“Gekke Thomas, wij samen trouwen.

Je ouders zien ons al aan komen.”

Ik weet het, mijn ouders zullen niet blij zijn als ik met Madelin aan kom zetten.

Zij zien mij liever met een hertogin of zo trouwen.

Maar ik heb mijn hart verloren aan de mooie Madelin.

Prachtige rode haren krullen langs haar lieve gezichtje.

Ik laat Madelin los en sta op.

Het zand en loszittende takken sla ik van me af.

Dan pak ik Madelin's hand en trek haar overeind.

“Kom je moet gaan, je broertjes wachten op je Madelin.”

Ik druk een kus op haar rode haren en ren naar huis terug.

Madelin laat ik achter in de boomgaard.

Wanneer ik thuis kom, begin ik langzamer te lopen.

Ik heb eigenlijk geen zin om mijn moeder onder ogen te komen.

Ze zeurt de laatste tijd zo veel.

Vraagt me elke keer waar ik uit hang en dat ik me moet gedragen als een echte heer.

Mijn vader bemoeit zich niet met mij.

Hij laat alles aan mijn moeder over.

**Eigenlijk begrijp ik niet zoveel van hem.
Mijn leven lang heeft hij eigenlijk nooit zoveel aandacht
aan mij besteedt.
Soms heb ik het gevoel dat ik hem meer tot last ben.
Als ik dan zijn ogen op me gericht voel, krijg ik een gevoel
van onbehagen.
Ik weet dat mijn ouders graag nog een kind hadden gewild.
Maar door de geboorte van mij is er iets gebeurd, waardoor
mijn moeder geen kinderen meer kan krijgen.
Wanneer mijn vader me dan aankijkt, krijg ik het gevoel
dat hij mij daarom verwijten maakt.
Ach het zal wel aan mij liggen.
De laatste tijd heb ik zo een naar voorgevoel, dat er iets
verschrikkelijks gaat gebeuren.
Maar wat dat weet ik niet.
Ik kan het niet van me afzetten.
Nog een paar jaar dan kan ik hier weg.
Weg van dit huis, waar ik me nooit prettig heb gevoeld.
Samen met Madelin wil ik ergens gaan wonen.
Ik weet dat het nog even duurt, maar die dag zal er komen.
Snel ren ik het huis binnen en vlucht naar mijn kamer.
Daar ga ik op bed liggen en val in slaap.
Ik krijg een droom die wel heer erg echt lijkt.**

OP DE VLUCHT.

Een vreemde vogel, groter dan een adelaar, zeilt door de lucht.

Zijn vleugels wijdt uitgespreid, zijn ogen gericht naar beneden.

Geruisloos laat hij zich vangen door de wind.

Ineens duikt hij naar beneden en maakt een duikvlucht naar zijn prooi.

Zijn klauwen grijpen een jong konijn, is het wel een konijn?, dat doelloos rond springt.

Geen schreeuw, geen snik, alleen wat rondvliegende haren.

Ik sta gefascineerd te kijken naar het ritueel dat zich voor mijn ogen afspeelt.

Een zucht komt over mijn lippen en ik loop langzaam verder.

Het lopen gaat me na al die dagen nog steeds gemakkelijk af.

De blaren die ik heb, zijn nagenoeg verdwenen.

Het schoeisel dat ik droeg waren niet meer dan een paar oude lompen, gemaakt van varkensleer die allang versleten zijn.

De vacht van stinkend schapenwol, die ik gestolen had bij een boer die net zijn schapen had geschoren, houden me nog steeds warm.

Af en toe moet ik de vacht af doen om wat frisse lucht over mijn lichaam te laten komen.

Mijn haren zijn al dagen, misschien wel weken, niet meer gewassen.

Eigenlijk is dat met heel mijn lichaam zo, als ik mijn neus op haal dan ruik ik van alles, behalve de frisheid van een bad met rozen blaadjes.

Waarom ik hier loop?

Ik ben de weg totaal kwijt.

De weg naar mijn verleden en de weg naar mijn toekomst.

Als ik zo naar die vogel kijk, dan denk ik: “Hij heeft een thuis, misschien kinderen waar hij voor moet zorgen.”

Dan zal ik die vogel willen zijn, want dan wist ik waar mijn vlucht naar toe zal gaan.

Want op de vlucht ben ik, maar ik weet niet waarom.

Wat is er gebeurd?

Waarom ben ik hier en loop ik doelloos rond?

Eigenlijk moet ik bij het begin beginnen, dan weet ik misschien waar deze tocht naar toe gaat leiden.

Hoofdstuk 2. Huize luchtdicht.

Het is nog vroeg in de morgen als ik wakker word en naast me kijk.

Daar ligt ze dan mijn eigen lieve Madelin, één dag zijn we al man en vrouw.

Zij is net achttien jaar geworden en ik ben tweeëntwintig. Het was een heel gedoe om haar van mij te laten houden. Madelin kende ik al vanaf dat ze vier jaar was.

Toen was ik al verliefd op haar.

Acht jaar oud en al helemaal in de ban van een meisje met rode krullen.

Madelin vond mij toen niet zo aardig.

Ik ving spinnen die ik dan stiekem tussen haar rode haren stopte.

O wat was ze boos als ze die spinnen zag, want ze wist altijd dat ik dat had gedaan.

Met haar kleine bleke voetjes rende ze me dan achterna door de boomgaard en riep: “Thomas, jij bent gemeen.”

Natuurlijk kon ik veel harder rennen dan Madelin, maar ik liet me graag vangen door haar.

Dan rolden we over de grond en wanneer ze dan boven op me zat en haar kleine bleke handjes in mijn gezicht sloegen, voelde ik me helemaal warm worden.

“Thomas ik vind jou niet lief”, zei ze dan met haar fluwelen stemmetje.

Ik grinnikte dan naar haar en ze werd nog bozer op me.

Toen ze wat ouder werd, zag ik dat Madelin steeds mooier werd.

Wanneer de zon op haar lange rode haren scheen, glansde het je tegemoet.

Toen Madelin twaalf jaar was vertelde ik haar, dat ik ooit met haar zal gaan trouwen.

Ze schoot dan in de lach en zei: “Gekke Thomas, wij trouwen?

Je ouders zien ons al aankomen.

Jij moet trouwen met een hertogin en niet met een dochter van een houthakker.”

Madelin was al heel vroeg volwassen.

Haar moeder stierf toen ze zeven jaar was.

Haar vader bleef achter met zes kinderen, Madelin was het derde kind en het enigste meisje.

Er werd van haar verwacht dat zij het huishouden deed en voor de drie jongere kinderen ging zorgen.

Haar drie jongere broertjes, Lucas van vijf jaar en de tweeling Robin en Franco van drie jaar, konden zich geen betere zus wensen.

Niets was haar teveel.

Ze had nog twee half broers, zoons van haar vader uit een eerder huwelijk.

Gradus was vijftien jaar, Leo zeventien jaar, hielpen hun vader in het familie bedrijf.

Hoewel Madelin weinig tijd had, kwamen wij elkaar toch regelmatig tegen in de boomgaard die aan onze tuin grensde.

Ze vertelde me dan hoe het thuis was en vaak genoeg ging ik bij hun langs.

Altijd was ik welkom ook al waren ze arm.

Als ik bij de familie Freizen (zo heet Madelin’s vader) op visite ging, dan nam ik stiekem bij ons uit de keuken iets lekkers mee.

Al gauw had ik door dat Lucas geitenkaas lekker vond.

De tweeling lusten dolgraag reerug in rode spikkeltjes saus zoals ze dat noemden.

En de oudere broers die aten alles wat er maar voor gezet werd.

Vader Freizen die had graag een dikke boterham met vette ham.

Elke keer als ik daar kwam dan was het feest.

Madelin die kreeg dan haar lievelingsgebak, appeltaart.

De moeder van haar kon ik dan blij maken met heerlijke aardbeien.

Als ik dan die verrukte gezichten zag, dan kon ik wel huilen van blijdschap.

Ach, ik was nog zo jong en wist niet wat armoede was.

Hoe vaak ik de kok moest zien te ontlopen als ik weer wat uit de voorraadkast had mee genomen.

Dan holde ik met mijn geborduurde plunjezak, die mijn moeder voor mijn achtste verjaardag had gemaakt, de keuken uit naar “Huize Luchtdicht”.

Een vreemde naam voor een oud vervallen huis waar de wind door de kieren heen raasde.

Hoewel het in “Huize Luchtdicht” altijd vochtig was en doordat het afvoerkanaal van de haard meestal verstopt was, rokerig was, voelde ik me daar altijd thuis.

Toen moeder Freizen overleed had ik net zoveel verdriet als het gezin.

Moeder Freizen was een moeder die ik heel graag had willen hebben.

Altijd vrolijk, lief en bezorgd om haar gezin.

Dat ze een beetje vreemd was deed er niet toe, ja vreemd was moeder Freizen wel.

Ze kon met planten en dieren praten en liet water koken zonder dat het op het vuur stond.

Toen wist ik nog niet dat moeder Freizen een Foen* was.

**Een Foen is eigenlijk een heks.*

Een Foen kan met dieren en planten praten en ze hebben ook een bepaalde magie.

Hoofdstuk 3. Moeder Freizen.

Moeder Freizen staat voor de deur en glimlacht als ze me aan ziet komen.

Mijn plunjezak aan een zilveren stok nonchalant over mijn schouder bungelend.

Ik was acht jaar toen ik voor het eerst bij Madelin thuis kwam.

Madelin was in de rivier gevallen en ik had haar eruit gehaald.

Ze was vier jaar en wist de gevaren nog niet van de rivier.

Toen ik haar bij de rivier zag, hangend op een tak van een boom die langs de oever stond, om te proberen een vliegende vis te vangen, bleef ik gefascineerd staan te kijken naar haar rode haren.

Zo was onze eerste ontmoeting.

Madelin verloor haar evenwicht en viel in de rivier.

Ik hoorde haar gillen.

Ik rende naar de rivier en sprong zonder na te denken het water in.

Al was ik pas acht jaar, zwemmen kon ik al als de beste.

Het kolkende water remde me niet in mijn zwemkunsten en snel zag ik de rode haren van Madelin.

Ik greep haar vast toen ik dichtbij genoeg was en zwom met een trappelend meisje van vier naar de kant.

Ik trok haar op het droge en nam haar bij de hand.

Toen we bij “Huize Luchtdicht” aankwamen zwaaide de gammele houten deur open en kwam Moeder Freizen naar buiten gehold.

“Kinderen toch, wat is er gebeurd?”

Ze duwde ons de rokerige kamer binnen en trok Madelin snel haar kleren uit.

Naar mij gooide ze een lap en zei me dat ik me moest afdrogen.

Toen ik de lap door mijn haren wreef, zag ik Moeder Freizen bij een pan koud water staan.

Ze zette hem op een stenen muur waar je normaal kolen in moest doen en deze dan als fornuis kon gebruiken.

Moeder Freizen liet haar handen over de pan gaan en ineens borrelde het water op.

Ik keek verbaasd naar haar en toen weer naar de pan.

Moeder Freizen knipoogde naar me en maakte in de pan met allemaal verschillende groenten, vraag me niet waar die vandaan kwamen, want net lagen ze er nog niet, een heerlijk ruikende soep.

Toen ik klaar was met me af te drogen, keek ik schuin naar Madelin.

Mijn ogen puilden zo wat uit mijn kassen, want Madelin was helemaal droog en had schone kleren aan.

Als acht jarig kind durfde ik niet te vragen hoe dit kon.

Want Madelin was de kamer niet uit geweest en Moeder Freizen die was op haar manier druk met de soep.

Moeder Freizen pakte twee schaaltes, ergens vanuit het niets, met een houten lepel erin en de soep zat er al in voor ik zag hoe dit kon gebeuren.

“Hier kinderen eet dit maar lekker op.

Dan worden jullie weer lekker warm.

En nu even aan jou jongeman, jij moet Thomas zijn waar Madelin het altijd over heeft.”

Ik knikte naar Moeder Freizen met mijn mond vol heerlijke warme soep.

Ze vroeg me wat er was gebeurd en ik vertelde haar het hele verhaal.

Na afloop lachte Moeder Freizen zacht en bedankte me dat ik haar zo geliefde meisje van de verdrinkingsdood had gered.

Waarom Moeder Freizen zachtjes lachte kwam ik pas jaren later achter.

Ik voelde me prettig als ik in “Huize Luchtdicht” op bezoek was.

De hele familie ontving mij altijd even hartelijk als ik bij hun was.

Misschien komt het omdat ik zelf geen broers en zussen heb, dat ik me daar heel prettig voelde.

Mijn ouders waren meestal druk met het organiseren van feesten of toernooien.

Echt tijd hadden ze niet voor mij en daardoor voelde ik me altijd eenzaam.

Ik had alles wat ik me kon wensen, maar liefde miste ik nog het meest.

Toen Madelin twaalf jaar was had ik haar verteld dat ik over een paar jaar met haar zal gaan trouwen.

Madelin wist ondertussen dat ik verliefd op haar was en later vertelde ze mij, dat zij ook van mij hield.

Vanaf het eerste moment toen wij elkaar ontmoetten wist zij ook dat ik de enige voor haar zal zijn.

Madelin was nog nooit bij mij thuis geweest.

Ik wilde haar dolgraag voorstellen aan mijn ouders, maar als ik dan met mijn ouders een gesprek begon kwam het er gewoon niet van.

Misschien lag het niet alleen aan mijn ouders, maar ook een beetje aan mij.

Ik was namelijk van goede afkomst.

Mijn vader was een bevoorrecht man in de hogere adelstand.

Hij was met mijn moeder getrouwd vanwege haar titel, hertogin van Flantenstijn.

Mijn moeder kreeg als bruidsschat ons huis “Huize Zonderhoven” en een schatkist vol met zilveren muntstukken.

Doordat mijn ouders in hogere kringen verkeerden, keken zij neer op de gewone arbeiders.

Ze zouden het niet goed keuren wanneer ik met een gewoon meisje naar huis kwam.

Hoewel mijn ouders zelf verschillende mensen in dienst hadden, die van lagere afkomst waren en hun altijd wel met een beetje respect behandelden.

Daar kan ik eigenlijk geen kwaad woord over zeggen, zagen zij hun zoon niet met een “gewoon” meisje trouwen.

Hoofdstuk 4. Mijn 18de verjaardag.

Toen ik achttien jaar werd hadden mijn ouders een groot feest georganiseerd.

Daar kwamen natuurlijk ook de nodige jonkvrouwen naar toe.

Mijn moeder had een verre nicht uitgenodigd met haar lieftallige dochter Romana.

Zij was pas veertien jaar met volop puisten in haar gezicht en lang zwart sluis haar.

Toen ik mijn moeder vroeg wie dit meisje was, zei ze me: “Lieve Thomas, dit wordt jouw toekomstige echtgenote. Haar ouders zijn verre familie van mij en ze hebben een groot fort in Schemerland.

Romana is een geweldig meisje en zal jou vele kinderen schenken.”

Toen ik wilde protesteren, dat ik zelf wel een vrouw uit kon zoeken, wuifde mijn moeder met haar hand en zei dat ik mijn mond moest houden.

“Ach, jongen je bent nog zo jong en weet niet wat liefde is. Toen je vader en ik gingen trouwen hielden wij ook niet van elkaar.

Maar met de jaren zijn we elkaar gaan waarderen en kijk eens wat daar uit voort is gekomen.”

Ik trok mijn wenkbrauwen op en vroeg haar: “Wat is daar dan uit voort gekomen moeder?”

Mijn moeder keek me verbaasd aan alsof ze water zag branden.

“Jij jongen bent er uit voort gekomen. En daar zijn we nog steeds blij mee.

**Dus lieve schat wees eens lief en ga Romana begroeten.“
Met een zwierige zwaai draaide zij zich om en liep naar
Romana toe.**

Ik moest haar wel volgen of ik nu wilde of niet.

**Toen ik voor Romana stond, moest ik een blik van
afgrijnzen in houden.**

**Romana zag er niet uit met haar pokdalig gezicht en haar
haren die als touw langs haar gezicht hing.**

**Maar om mijn moeder een plezier te doen stelde ik me voor
en probeerde ik een gesprek met het kind aan te gaan.**

**Want een kind was het nog, er kwam geen zinnig woord uit
haar.**

**Echt verstaanbaar was ze ook niet, want ze sprak met een
dialect waar ik geen touw aan vast kon knopen.**

**Na een paar minuten had ik het al bekeken en
verontschuldigde mij bij mijn ouders, met de mededeling
dat ik even moest gaan rusten.**

Want ja zeg nu zelf je wordt niet elke dag achttien jaar.